

Pamětník Milena Jirásková, rozená Vágnerová

Milena Jirásková se narodila 15. prosince roku 1949 v Praze. Má dva sourozence, jednu mladší a jednu starší sestru. Milena žila v Roztokách od necelé jednoho roku. Milenina maminka mívala módní salón v Kladně a zaměstnávala 12 švadlen. Tatínek měl v Kladně stavební dlaždičskou firmu a chtěl otevřít důl na stavební kámen. Rodina se přestěhovala do Roztok, kde koupili velký dům a opravovali ho. Po přestěhování do Roztok maminka jezdila do Kladna a vozila tam, co ušila doma. Ještě před nástupem komunismu si tatínek vzal půjčku na rozvoj firmy, když pak přišli komunisté, firmu mu s veškerým vybavením znárodnili. Dluh, který mu zůstal, však banka vymáhala. Tatínek neměl, z čeho by dluh zaplatil, a tak ho zavřeli. To byly Mileně tři roky. Nejprve byl ve vězení v Terezíně, a pak v Leopoldově. Maminka zůstala ve velkém domě v Roztokách sama se třemi dětmi. Salón jí znárodnili, neměli peníze, v zimě topili jen v jedné místnosti, spali tam a maminka tam šila. Když bylo ještě všechno na přidělové lístky, maminka k nim přidávala své poslední cenné věci, tak třeba občas dostali v bandasce s mlékem schované máslo navíc. Děti psaly panu prezidentovi, že jsou vzorné děti a prosili ho, aby jim vrátil tatínka. To se však nestalo. Když byl tatínek ve vězení, advokát rodičům poradil, že se mají rozvést, aby rodina nepřišla o dům. Rodiče ho poslechlí a naoko se opravdu rozvedli.

Milena chodila do mateřské školky ve Spěšného ulici v Roztokách, ale jen malou chvíli. Její starší sestra neměla ráda mateřskou školku, tak si je nakonec maminka nechala úplně doma.

Na základní školu chodila Milena také v Roztokách. Školu měla ráda, jen neměla ráda zpívání. Chodila na klavír. Ve třídě bylo přes 40 dětí. Milena chodila do Jisker i do Pionýra, tenkrát nebylo dobré vybočovat. Ve škole měla moc ráda paní učitelku Jungwirthovou. Do školy se chodilo i v sobotu a Milena si chodila v neděli hrát s kamarády z atletiky. Školní jídelna byla tam, kde je dnes Základní umělecká škola, v bývalém chudobinci. Školní družina byla v patře nad jídelnou.

Milena chtěla jít po základní škole na střední oděvní školu, ale řekli jí, že by bylo potřeba se nejprve vyučit švadlenou. Na oděvní školu tenkrát

brali jen protekční žáky. V té době už maminka pracovala jako dělnice švadlena, a tak měla Milena ten správný dělnický původ. Její starší sestra měla ještě nedělnický původ, proto se musela vyučit frézařkou, teprve pak přešla na střední školu. Nakonec Milena nastoupila na gymnázium. Chodila tam půl roku, když maminka vážně onemocněla, Milena, pak přešla na střední průmyslovou školu strojní.

Jejího tatínka zavřeli, když chodila do 1. třídy, pak ho viděla, když byla na střední škole. Maminka nikdy nenadávala na režim nahlas, aby se děti náhodou nikde neprořekly. Milena se odmala věnovala atletice a sportu, a tak dobu komunismu příliš nevnímala. Její maminka ale na prvního máje odmítala vylepovat praporky, tak to musela dělat Milena. Bydleli naproti národnímu výboru, a když Milena jednou praporky nalepila obráceně, přišly referentky z národního výboru a radili jí, jak praporky správně nalepit. Na výboru neustále přemýšleli, jak by jejich rodině zabavili dům, protože by se jim býval hodil pro rozšíření národního výboru.

V roce 1968 byla Milena ve 3. ročníku na průmyslovce. Když v noci přiletěla ruská letadla, myslela si, že je nálet a válka. Druhý den jela s přítelem do Prahy, ještě netušila, co se děje, pak běželi Vinohradskou třídou k Rozhlasu, tam už se střílelo, tak se schovali do nějakého domu a byli v bezpečí. Ve 3. ročníku na vysoké škole se Milena vdala a porodila své první dítě. Svého muže znala od svých 15 let, ale chodit spolu začali až na vysoké škole. Svatbu měli v roztockém zámečku. Měli postupně dvě děti, dceru a syna, a Milena zjistila, že při dětech nezvládá studovat. Její muž ještě studoval a ona začala pracovat ve firmě, která stavěla jeřáby. Děti byly od 7 měsíců v jeslích a Milena chodila do práce na plný úvazek, pak ale kvůli nim musela zůstat doma, tak chodila alespoň uklízet.

V Roztokách jich už bylo v domě moc, proto se přestěhovali na čas do Prahy k babičce do Dlouhé třídy. Do Roztok se ale pak zase vrátili.

Celý život pracovala ve stavebních firmách. Nyní si už užívá zaslouženého důchodu.

Její vzkaz pro mladou generaci je, aby se učili, byli chytří a sportovali.